Kirkenyt

Præsident Hinckley indvier grund til tempel i Sacramento i Californien

Præsident Gordon B. Hinckley præsiderede den 22. august 2004 ved første spadestik til templet i Sacramento i Californien. Templet bliver det syvende i staten.

Inden ceremonien talte præsident Hinckley til næsten 2000 medlemmer i Fair Oaks Stavscenter, som ligger ved siden af tempelgrunden, hvor han bad en kort indvielsesbøn. Flere tusinde i 40 kirkebygninger i tempeldistriktet fulgte med i ceremonien via satellit. Templet skal betjene ca. 80.000 medlemmer mellem Stockton og Red Bluff i Californien.

FOTO: GREG HILL/*CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley tager første spadestik til det nye tempel i Sacramento i Californien.

»Jeg beder om, at indvielsen af denne bygning til sin tid vil give større vidnesbyrd og tro, kærlighed til Herren og hans store værk samt engagement i hans sag og hans rige,« sagde præsident Hinckley inden indvielsen af grunden. »Jeg beder om, at familier vil blive velsignet, have fremgang og leve sammen i kærlighed og fred med respekt og agtelse for hinanden. Jeg beder om, at evangeliets lys må skinne i alle denne kirkes medlemmers ansigt her i området, så de vil blive kendt og respekteret som dem, der vandrer i det lys, som kommer fra himlens Gud gennem genoprettelsen af hans store værk i denne sidste uddeling. Jeg beder om, at Herrens Ånd vil hvile over hele dette område, og at Ånden vil røre hjertet på de mænd og kvinder, der vil tage evangeliet til sig og tage del i dets største velsignelser.«

Præsident Hinckley mødtes udenfor med adskillige lokale præstedømmeledere og sidste dages hellige politikere til første spadestik. Borgmesteren i Roseville, F. C. »Rocky« Rockholm, medlem af Repræsentanternes Hus i Californien, John Doolittle, og præsident Hinckley brugte forgyldte skovle til første spadestik. ■

Church News *har bidraget til denne rapport.*

Kirken vokser i over 160 lande

I 2004 nåede Kirkens medlemstal 12 millioner. Kirken er blandt de hurtigst voksende kirker i USA, og Mexico blev det første land uden for USA, som nåede op på en million medlemmer. Brasilien ventes at passere en million medlemmer i 2006.

Væksten uden for USA overstiger stadig væksten i USA. Over halvdelen af alle Kirkens medlemmer bor uden for USA. Der er medlemmer af Kirken i flere end 160 lande og territorier og 178 sprogområder.

Kortet viser fordelingen af medlemmer i hele verden. ■

Lande med Kirkens højeste medlemstal

1. USA	***5.503.192***
2. Mexico*	***980.053***
3. Brasilien	***866.988***
4. Chile	***530.739***
5. Filippinerne	***526.178***
6. Peru	***384.663***
7. Argentina	***330.349***
8. Guatemala	***192.207***
9. Canada	***166.442***
10. Ecuador	***161.396***

****Mexico har passeret en million medlemmer efter indsamlingen af ovenstående data.***

Lande med højeste procentdel medlemmer af Kirken*

1. Tonga	***46,0 (1 af 2)***
2. Samoa	***34,0 (1 af 3)***
3. Amerikansk Samoa	***19,1 (1 af 5)***
4. Kiribati	***10,0 (1 af 10)***
5. Fransk Polynesien	***7,8 (1 af 13)***
6. Chile	***3,4 (1 af 30)***
7. Uruguay	***2,4 (1 af 42)***
8. New Zealand	***2,3 (1 af 43)***
9. Honduras	***1,6 (1 af 62)***
10. Bolivia	***1,5 (1 af 64)***

****Mindst 10.000 medlemmer. Fire lande har en højere procentdel, men færre end 10.000 medlemmer: Niue (13,0), Marshall-øerne (6,8), Cook-øerne (6,5) og Mikronesien (3,1).***

Baseret på antal ved udgangen af 2003.

De største sprogområder i Kirken			
1. Engelsk	5.828.000	6. Japansk	117.000
2. Spansk	3.681.000	7. Ilokansk (Filippinerne)	109.000
3. Portugisisk	907.000	8. Samoansk	102.000
4. Tagalog (Filippinerne)	165.000	9. Tongansk	76.000
5. Cebuansk (Filippinerne)	126.000	10. Koreansk	75.000

Beregnet på baggrund af data ved udgangen af 2003.

Medlemmer overlever dødbringende uvejr

Medlemmer i Taiwan blev berørt af tyfonerne Rananim og Aere, mens medlemmer i det sydøstlige USA måtte klare sig gennem orkanen Charley. Alle medlemmer slap dog for livstruende kvæstelser. Flere måneder senere forsøger indbyggerne i de ramte områder stadig igen at få styr på deres tilværelse, og Kirkens medlemmer hjælper fortsat, hvor de kan.

Hurtige ødelæggelser, langsom normalisering efter to tyfoner

Blot to uger efter at tyfonerne Rananim kostede en mand livet på den nordlige spids af Taiwan, overlevede medlemmer endnu en dødbringende tyfon, Aere, som hærgede den nordlige halvdel af Taiwan den 24.-25. august.

Ingen medlemmer blev dræbt under nogen af tyfonerne, men under tyfonen Aere mistede flere medlemmer deres ejendele og fik oversvømmet deres hjem i Sunchung City, Taipei, og i Taoyuan Amt manglede der drikkevand i flere dage.

»Selvom vi har mistet nogle af vore ejendele, er vi alle uskadte,« sagde biskop Sheng-hsiung Wang fra San Chung Ward i Taipei Centrale Stav. »Vi følte os beskyttede af Herren.«

James Chao, leder af Kirkens servicekontor i Taiwan, fordelte ni tons vand i perioden med vandmangel til både medlemmer og personer fra andre trosretninger.

Aere udløste et jordskred, som begravede en bygning tilhørende et andet trossamfund. To, som søgte ly i bygningen, blev dræbt. Yderligere syv var rapporteret omkomne ved redaktionens afslutning. Ca. en million hjem på øen manglede enten vand eller elektricitet.

Omkring to uger før havde medlemmerne i Taiwan været mere end lykkelige, da de sagde farvel til tyfonen Rananim. Navnet betyder »goddag« på chuukesisk, der tales i Mikronesien.

Tyfonen kostede ifølge nyhedsrapporter ét menneske livet, da den fór hen over Taiwans nordøstlige spids, og yderligere 115 mennesker mistede livet, da tyfonen med stor styrke ramte Kinas sydøstlige kyst den 12. august. Derudover er 16 meldt savnet og 1.800 sårede i dagene derefter. Dette var den 14. tyfon, som ramte Kina i 2004, og det var den kraftigste, siden tyfonen Winnie ramte kysten i 1997, hvor ca. 250 mennesker mistede livet.

Sluseportene i Shihmen-reservoiret, som er Taiwans største, måtte åbnes på grund af for store vandmængder. Myndighederne opfordrede indbyggerne nede langs floden til om nødvendigt at forlade deres hjem.

Skadesomkostningerne efter tyfonen Rananim ventes at nå op på 15,33 mia. yuan (ca. 12 mia. kr.) og har berørt over 8,5 million mennesker. Kinas centralregering har tildelt 61 millioner yan (45 mio. kr.) til nødhjælpsarbejde. Hjælpearbejdere ankom til katastrofeområderne hurtigt efter, at uvejret ramte, og de har hjulpet med at genopbygge de ramte områder i Kina og Taiwan.

Kirken hjælper med oprydningsarbejde efter orkanen Charley

Voldsomme bølger, vindstød på 290 km/t samt styrtregn var blot nogle af de ting, som orkanen førte med sig, og som indbyggerne i Florida fik på nært hold sidst i august. Orkanen Charley fór gennem flere tusinde menneskers tilværelse og efterlod sig ødelæggelser for godt 65 mia. kroner. Men efter orkanen var hjælpearbejdere villige til at bruge tid og midler på at hjælpe dem, hvis liv orkanen havde ændret for altid.

Kirken hjalp dem, som ikke længere havde elektricitet, mad eller hjem. Lastbiler med nødhjælp såsom mad, vand, telte, sengetøj, værktøj og tagmateriale blev straks sendt til Port

Charlotte, et område som blev hårdt ramt under orkanen.

Efter vurdering af skaderne blev der sendt yderligere nødhjælp samt kontante bidrag til ofrene. Kirkens forrådshuse i Orlando og Plant City i Florida og Atlanta i Georgia leverede mad til flere tusinde, som endnu var hjemløse flere uger efter orkanen. Der blev uddelt flere end 23.000 hygiejnepakker for at hjælpe de nødstedte med de mest nødvendige behov.

Sammen med forsyningerne kom en styrke på 1.500 sidste dages hellige, heriblandt fuldtidsmissionærer og medlemmer fra flere end 130 menigheder i det sydlige Florida. De købte selv værktøj, vand, mad og campingudstyr for ikke at tære på noget, som de, der intet havde, havde behov for.

Nogle frivillige påtog sig at reparere de ansattes hjem på hospitalet i Port Charlotte, så de kunne gå tilbage til arbejdet og dække områdets behov for lægehjælp. Desuden hjalp de til i Wauchula, Kissimmee, Arcadia, Punta Gorda og andre områder.

Der kom mange frivillige fra Miami, hvor Kirkens medlemmer husker andres gavmildhed efter orkanen Andrew i 1992. »Under orkanen Andrew kom folk fra andre områder [i Florida] til Miami og hjalp os med oprydningsarbejdet, og nu vil vi gerne yde noget til gengæld,« sagde M. Anthony Burns, præsident for Homestead Stav i Florida.

Medlemmer fra Brandon Stav i Florida, som ligger i nærheden af Tampa, ringede straks til medlemmerne i Port Charlotte Ward, da de hørte, at Port Charlotte lå lige i orkanens øje. De ankom, inden nødhjælpsarbejderne kunne nå at få indrettet et hovedkvarter, så de begyndte at rydde op uden for kirkebygningen ved hjælp af værktøj og maskiner fra Kirkens lokale gård. Derefter tog de rundt til medlemmernes hjem for at danne sig et overblik over deres behov.

Der blev gjort rede for alle medlemmerne i hele Florida. Der var ingen forlydender om personskader, selvom nogle mistede deres hjem. Alle missionærerne blev evakueret, inden orkanen ramte området, men de vendte senere tilbage for at deltage i hjælpearbejdet. Der skete skader på mindst syv kirkebygninger, men de er under reparation eller allerede bragt i orden.

Mens medlemmer frivilligt hjalp med at rydde op omkring folks hjem, hjalp rådgivere fra Kirkens Familietjeneste i Salt Lake City med at rydde op i folks tanker. »Under disse abnorme tilstande koncentrerer vi en stor del af vores indsats på at genoprettet familiernes vante mønster og indgyde håb i området,« sagde Doug LeCheminant, som er leder i Kirkens Familietjeneste. De har også hjulpet i situationer som tragedien den 11. september og flygtningekrisen i Kosovo. ■

FOTO: STEVE FRAHM/*CHURCH NEWS*

George Mazzeo leder et hold frivillige fra Plantation Ward og Davie Ward i Fort Lauderdale Stav i Florida i deres arbejde med at fjerne rester fra et træ oven på et tag.

CHURCH NEWS/DEN GRÆSKE MISSION I ATHEN

Fuldtidsmissionærer i Grækenland hjalp til som frivillige ved OL 2004.

Missionærerne vinder guld på deres OL-indsats

Missionærer over alt i verden bruger deres tid på at søge efter »gyldne« kontakter, men i to uger i august brugte missionærerne i Den Græske Mission deres tid på at hjælpe dem, der søgte at vinde olympisk guld.

Af de 70.000 frivillige ved OL i Athen var 76 af dem fuldtidsmissionærer, heriblandt 14 missionærægtepar som tilbragte timevis i solen med at hjælpe med alt i forbindelse med riffelskydning til ridning, svømning og judo.

»[De frivillige hjælpere] har været så imponerede over missionærerne, hvilket vi udmærket var klar over, at de ville blive,« sagde missionspræsident John B. Ludwig under OL. »[Missionærerne] får så mange nye venner.«

Lisa Wardle, frivillig koordinator for OL's Organisationskomité i Athen, har før arbejdet sammen med mange medlemmer af Kirken under OL i Salt Lake City, og gav missionærerne tilladelse til at arbejde som frivillige under OL. Hun har siden fået bemærkninger om, at der er »noget anderledes« ved de missionærerne, der arbejder som frivillige, »noget i deres udtryk,« sagde præsident Ludwig.

»Jeg vidste, at missionærerne ville blive beskyttet og hjulpet såvel åndeligt som fysisk,« siger præsident Ludwig. »Jeg vidste, at andre ville bemærke vores tilstedeværelse, selv om missionærerne havde lagt slipset og deres navneskilt.«

Efter at have fået særlig tilladelse af Kirken, skulle missionærerne og præsident Ludwig gennem en længere godkendelsesproces for at kunne hjælpe til ved OL. De måtte udfylde lange spørgeskemaer over ti måneder inden OL's start. Derefter skulle de gennem sikkerhedskontrol for at bevise, at de opholdt sig lovligt i landet.

OL-komiteen tøvede med at godtage missionærerne som frivillige, da de var bange for, at de ville forkynde evangeliet. Lisa Wardle forsikrede komiteen om, at det var der ingen fare for. Og efter at medlemmerne af OL-komiteen havde mødtes med missionærerne, var de enige om, at de aldrig havde mødt en mere tiltalende gruppe unge mennesker, og de var glade for at kunne »tage dem om bord,« fortalte præsident Ludwig.

Da missionærerne begyndte på deres oplæring, spurgte de tilsynsførende faktisk, om de kunne få flere frivillige ligesom dem. De var imponerede over missionærernes vidt forskellige baggrund og alle de sprog, som de talte.

Men medlemmerne af OL-komiteen var ikke den eneste bekymring. »Min første bekymring var sikkerheden. Den anden var, at missionærer normale arbejdsrytme ville blive brudt,« sagde præsident Ludwig. Nogle gange skulle missionærerne op kl. 5 om morgenen for at nå at møde til deres opgave kl. 6.30. Andre gange måtte de begynde kl. 15 og kom ikke hjem førend kl. halv et eller et om natten.

Præsident Ludwig oprettede en »kommandocentral« i missionshjemmet. Alle missionærerne skulle ringe ind og aflægge rapport hver dag.

»Det har til en vis grad været hårdt, fordi [missionærerne] er kommet ud af deres normale rytme, men det har overvejende været en dejlig oplevelse at se grækerne i et andet lys,« sagde præsident Ludwig. »Det

var været et frisk pust for os i Athen.«

Nogle af missionærerne betragter muligheden for at hjælpe som frivillige ved OL som svar på deres bønner, fordi der hidtil har været problemer med, hvordan befolkningen opfattede missionærerne. Nu får missionærerne nye venner og hjælper med at ændre opfattelsen af de sidste dages hellige i Grækenland. »Når de ser os nu, vil det være med en helt anden holdning. Mange vil ønske at tale med os,« mener præsident Ludwig.

Missionærerne føler, at selvom de ikke får en eneste aftale om at undervise i evangeliet, har de gjort et vigtigt stykke arbejde ved at vise, at Kirken er villig til at elske og hjælpe andre. ■

Tabernakelkorets historie: Fra ørken til kongelige sale

Fra deres begyndelse under en primitiv hytte af bynke til dets koncerter for præsidenter og konger i store sale har Mormontabernakelkoret skabt sig en fascinerende historie.

Sidste år var 75-året for korets radioprogram, *Musik og det talte ord,* som et det ældste fortløbende program i radioens historie. Programmet har fået plads blandt National Association of Broadcasters Hall of Fame. Men denne historie er blot én af mange stykker af det samlede hele.

For at skabe et fuldt billede af koret har korets dirigent og programleder, Lee B. Groberg, samt forfatteren Heidi S. Swinton lavet en dokumentarudsendelse, der beskrev korets historie. Udsendelsen *America's Choir: The Story of the Mormon Tabernacle Choir* (Amerikas kor: Mormontabernakelkorets historie), blev sendt på PBS tv-stationer i hele USA i november 2004.

Udsendelsen giver et portræt af korets rolle ved særlige begivenheder i dets 158 år lange historie og kombinerer klip fra koncerter, interview, opførelser over historiske begivenheder samt arkivoptagelser. Walter Cronkite er fortæller, og der bydes på klip fra særlige optrædener med kendte kunstnere.

Koret sang første gang ved Kirkens generalkonference den 22. august 1847, blot 29 dage efter at de første sidste dages hellige pionerer kom til dalen. Nu består koret af 360 medlemmer og akkompagneres for det meste af et orgel med 11.623 piber og et 110 mand stort orkester.

Alle medlemmerne af Tabernakelkoret og Orchestra at Temple Square er ulønnede. Nogle rejser endda op til 160 kilometer hver vej for at deltage i korprøverne og koncerterne i Salt Lake City. Men korets medlemmer betragter deres offer som en velsignelse.

»Mange af os har været på arbejde hele dagen, inden vi tager til korprøve om aftenen,« siger et af korets medlemmer, Cindy Staheli. »Det kan være svært at tænke på at skulle synge i to en halv time efter en lang dag. Men uanset hvor træt jeg er, så kunne jeg synge i to en halv time til efter prøven. Det opløfter og foryngер mig.«

Det kan måske være svært at sætte noget til side for at synge i koret, men det er endnu sværere at blive optaget. Dokumentarudsendelsen beskriver hvor lang en proces, det er

Mormontabernakelkoret synger under Vinterolympiaden i 2002.

at blive optaget. Processen strækker sig for det meste over ni måneder. Interesserede sangere begynder med at indsende en optagelse med en stemmeprøve. Dernæst skal de bestå en prøve, hvor deres musikalske færdigheder bedømmes. Hvis de opnår 80% eller derover, bliver de indbudt til at komme og aflægge sangprøve. Hvis de udvælges ved sangprøven, bliver de tilbudt at synge med i Temple Square Chorale, som er en oplæringsskole til Tabernakelkoret. Kormedlemmerne er fra 25-60 år gamle og kan højst synge i koret i 20 år.

Koret har haft muligheder for at rejse rundt i verden, langt længere end de første medlemmer kunne have forestillet sig. Korets første turné gik til udstillingen Columbian Exposition i Chicago i 1893. Deres første optræden for en af USA's præsidenter, præsident William Howard Taft, var i 1911, og de foretog deres første Europa-turné i 1955. Siden da har de optrådt bl.a. i Bolshoiteatret i Rusland, Royal Albert Hall i London og sammen med Jerusalems Symfoniorkester i Israel.

Desuden har de optrådt ved særlige begivenheder så som indsættelser af nye præsidenter og begravelser. Den 11. september 2001 skulle koret have optrådt for deltagere i en faglig konference i Tabernakelbygningen på Tempelpladsen. Men på grund af terroristangrebene i USA tidligere på dagen blev koncerten ændret til

Mormontabernakelkoret er med til at fejre Utahs optagelse i De Forenede Stater i 1896.

en mindekoncert. Præsident Gordon B. Hinckley bad publikum om at undlade bifald for at udvise respekt.

»Halvvejs gennem koncerten sang vi ›America the Beautiful‹«, fortæller kormedlem Stephen Stoker. »Eftersom publikum ikke måtte klappe, rejste de sig, da vi begyndte at synge. Da vi nåede til tredje vers, hvor vi synger ›O, smukt til fædrelandsdrøm, ser i tiden frem, dine kridhvide byer skinner trods menneskers tårer,‹ græd vi alle … Det var en stærk oplevelse for os alle.«

De optrådte også sammen med den populære musiker Sting ved OL i Salt Lake City. Efter at have hørt koret for første gang sagde Sting, at det havde styrket hans »tro på, at musikken kan udtrykke de højeste menneskelige idealer.«

Dokumentarudsendelsen går tilbage i tiden og skildrer en genopførelse af den første radioudsendelse af *Musik og det talte ord*, der blev sendt den 15. juli 1929. Denne del viser den tids radioudstyr, og 150 af korets nuværende medlemmer er klædt i tøj fra den periode. Speakeren måtte stå på en høj stige under hele udsendelsen for at komme til den eneste mikrofon.

Men gennem hele korets historie er der én ting, som er forblevet uændret: Deres evne til at røre folks hjerte.

»Nogen har engang sagt, at ord får os til at tænke på ideer, og musik får os til at føle,« siger kormedlem Stan Smith. »Men en sang, som kombinerer begge dele, får os til at føle en idé.« Søster Staheli tilføjer: »Jeg mener, at musik kan røre folks hjerte, som ord ikke altid kan.« ■

Yderligere ideer til fællestid, januar 2005

Følgende er yderligere ideer, som lederne i Primary kan bruge sammen med Fællestid, der står i Liahona *i januar 2005. Se lektioner, instruktioner og aktiviteter, der passer til disse ideer, i »Lykkens plan« på side L8–L9 i dette nummer.*

1. Hjælp børnene med at lære Moses 1:39 udenad (se *Undervisning, den største kaldelse*,1999, s. 171–172). Undervis om frelsesplanen ved at lave poster, som repræsenterer hver fase i vores eksistens: Forudtilværelsen, den jordiske tilværelse, åndeverdenen og herlighedsgraderne. (Undervis herom i kronologisk rækkefølge. Hvis jeres Primary er lille, går I gruppevis fra post til post. Er der mange børn, udvælger I små grupper til at repræsentere hele gruppen. Få dem til at gå fra post til post foran i lokalet). Når børnene går fra forudtilværelsen til den jordiske tilværelse, går de gennem »sløret«, som forestiller fødslen. Når de går fra jorden til åndeverdenen, går de gennem »sløret«, som forestiller døden. Når de går fra åndeverdenen til herlighedsgraderne, skal I hjælpe dem til at forstå opstandelsen og dommen. Lær dem ved hjælp af skriftsteder, fortællinger, sange og vidnesbyrd (se forslagene herunder), hvad vi har gjort, og hvad der forventes, at vi gør i hver fase af vores eksistens.

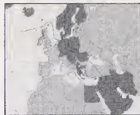
Forudtilværelsen: Abraham 3:22–26; L&P 138:55–56; »Familien: En proklamation til verden« afsnit 2–3; »Alle har boet i himlen« (*Lille Liahona*, apr. 1999, s. 5). *Den jordiske tilværelse:* Trosartiklerne; Mine evangeliske standarder; Frelserens rolle; beretninger fra skrifterne om at vælge det rette eller en sang eller salme om lydighed. *Åndeverdenen:* Alma 40:9–14; L&P 138:57 (de retskafne vil missionere); en sang eller salme om missionering; tal om betydningen af tempelarbejde for de døde. *Herlighedsgraderne:* L&P 76:50–112; Trosartiklerne 1:3–4; en sang eller salme om evige familier.

Lav en kopi af skemaet over frelsesplanen i *Primary 6,* s. 2, til hvert barn, som de skal farvelægge, når de går fra post til post. Foreslå børnene at vise skemaet til deres familie.

2. Brug billede 101 (Adam og Eva) og 119 (Adam og Eva underviser deres børn) i *Evangelisk kunst* til at fortælle beretningen om Adam og Eva og deres rolle i vor himmelske Faders plan. Sæt begge billeder op på væggen. Lav ordstrimler som forklarer tilstandene i paradis (f.eks. ingen død, levede i vor himmelske Faders nærhed, ingen sygdom eller smerte, alle dyr levede i fred med hinanden, ingen børn, Adam og Eva arbejdede ikke for føden) samt ordstrimler, som viser tilstandene på jorden efter syndefaldet (f.eks. død og smerte, leve ved tro, Adam og Eva får børn, kundskab, udvikling). Læg ordstrimlerne i en æske, og giv den videre mens børnene synger en sang. Stands musikken med jævne mellemrum. Når musikken standser, trækker et barn en ordstrimmel og lægger den under det tilhørende billede. Lad børnene finde og læse Adam og Evas vidnesbyrd i Moses 5:10–12. Fremhæv, at det er på grund af Adam og Eva, at vi er kommet til jorden og kan være en del af en familie. Ligesom de lærte deres familie om evangeliet, kan vi lære og efterleve evangeliet i vores familie.

Del Primary i tre hold. Bed det første hold om at tænke over, hvad de kan gøre for at holde budene derhjemme, det andet hold om at tænke over, hvad de kan gøre for at holde budene i skolen, og det tredje hold om at tænke over, hvordan de kan holde budene i kirken. Vælg et barn fra hvert hold til at tegne en ting på tavlen, som de kan gøre for at holde budene. De skal tegne færdig, mens børnene synger et vers af en sang eller salme. Få børnene til at gætte, hvad tegningen forestiller. Gentag, hvis der er tid til det. Bær vidnesbyrd om, at Adam og Eva var en vigtig del af vor himmelske Faders plan. De var vore første forfædre og lærte deres børn om evangeliet. Vi kan også lære at efterleve evangeliet i vores familie. ■

Budskab fra områdepræsidentskabet

En sand discipel

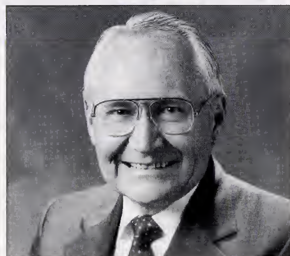
Der er blevet skrevet følgende om det at være discipel: »Ordet *discipel* stammer fra latin … [og betyder] elev. En discipel af Kristus er en, som er ved at lære at blive som Kristus, dvs. tænke, føle og handle [som] han gør. At være en sand discipel, at gennemføre læretiden, er den mest krævende proces, der findes. Ingen anden disciplin kan sammenlignes med den … hverken hvad angår krav eller belønninger. Den kræver, at et menneske forvandles totalt fra et naturligt menneske til en hellig, som elsker Herren og tjener ham af sit hele hjerte, sjæl, sind og styrke« (Chauncey C. Riddle, »Becoming a Disciple«, *Ensign,* september 1974, s. 81).

Frelseren forklarede dem, der ville følge ham, om indbegrebet af det at være discipel. Han sagde:

»Hvis nogen vil følge efter mig, lad ham da fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

Og se, for et menneske at tage sit kors op er at fornægte sig al ugudelighed og ethvert verdsligt begær og at holde mine befalinger« (JSO, Matt 16:24).

Der sker en dramatisk forandring i et menneskes liv, når det vier sig selv til at blive Herrens discipel. Et af de mest gribende eksempler, jeg kan komme i tanke om fra skrifterne, er den unge Almas omvendelse og den

Ældste L. Tom Perry

forandring, der strålede fra ham, da han blev Herrens discipel. Husk, at Alma og Mosiahs sønner blev regnet blandt de vantro. Alma talte meget og kunne smigre folk. Han fik folk til at begå al slags ugudelighed. Han blev en stor belastning for Kirken, for han stjal folkets hjerte og var årsag til stor splid blandt dem. Men takket være hans fars ydmyge bønner viste en engel sig for dem, mens de var i færd med deres misgerninger. Alma blev så forbløffet, at han faldt om på jorden, og englen befalede ham: »Alma, rejs dig op og stå frem, hvorfor forfølger du Guds kirke? Thi Herren har sagt: Det er min kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal ødelægge den, uden at det skulle være mit folks overtrædelser« (Mosiah 27:13). Han var så svag, at han ikke kunne bevæge sig og måtte derfor bæres. Han var også stum. Han blev ført ind og lagt foran sin far. Hans far glædede sig og bad folket om at bede for hans søn.

»Og efter at de havde fastet og bedt i to dage og to nætter, fik Almas lemmer deres styrke igen, og han stod op og begyndte at tale til folket og bød dem være ved godt mod.

Thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder, og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden« (Mosiah 27:23–24).

Derpå beretter han om de store trængsler og lidelser, han gennemgik, da han indså, at han var forstødt fra Guds rige. Han huskede sin fars formaninger og anråbte Herren om nåde.

Vi ser den dramatiske forandring, der fandt sted, da han blev en af vor Forløsers disciple.

»Og nu begyndte Alma og de, der var med ham, da engelen åbenbarede sig for dem, at lære folket og rejse omkring i hele landet, idet de kundgjorde for hele folket det, de havde hørt og set og prædikede Guds ord under megen trængsel« (Mosiah 27:32).

I min slægts pionerhistorie findes der mange beretninger om ædle sjæle, som viste, at de havde en sand discipels karakteregenskaber. Mine børns oldefar var en af Jesu Kristi tapre disciple. Han tilhørte en slægt af velhavende gårdejere i Danmark. Han var sin fars yndlingssøn og skulle arve ejendommen efter sin far. Han forelskede sig i en smuk, ung kvinde, som ikke tilhørte samme stand som hans familie. Han fik

besked på ikke at fortsætte forholdet. Han havde ikke til sinds at følge sin families råd, og ved et af sine besøg hos hende opdagede han, at hele hendes familie var blevet medlemmer af Kirken. Han nægtede at lytte til den lære, som hendes familie havde bekendt sig til, og han sagde vredt til hende, at hun måtte vælge mellem ham og Kirken. Hun erklærede frimodigt, at hun ikke ville afsværge sin religion.

Med den stærke udtalelse besluttede han, at han hellere måtte lytte til de lærdomme, som betød så meget for hende. Kort efter blev han grebet af Ånden, og også han blev omvendt til evangeliet. Men da han fortalte sine forældre om sin beslutning om at blive medlem af Kirken og gifte sig med den unge kvinde, blev de vrede på ham og tvang ham til at vælge mellem sin familie og deres rigdom og så Kirken. Han gav afkald på alle de bekvemmeligheder, han havde nydt hele sit liv, blev medlem af Kirken og giftede sig med hende.

De begyndte straks at gøre sig rede til at forlade Danmark og rejse til Zion. Da han nu ikke længere fik støtte fra sin familie, måtte han arbejde hårdt i de job, han kunne finde, så de kunne spare op til rejsen til det nye land. Efter et års hårdt arbejde havde han sparet tilstrækkeligt op til deres rejse. Så snart de var klar til at tage af sted, opsøgte deres grenspræsident dem og sagde, at der var en familie, som sad hårdere i det end han og hans kone. Han blev bedt om at give det, som han havde sparet op, så denne nødlidende familie kunne rejse til Zion.

Det kræver ofre at være en sand discipel. De gav deres sparepenge til den nødlidende familie, og så påbegyndte de endnu et års hårdt arbejde for at tjene penge til deres rejse til Zion. Til sidst nåede de frem til Zion, men først efter at de havde ydet mange flere ofre som sande disciple.

En rig ung mand fik den vanskeligste prøve, en discipel kan blive udsat for, da han fik følgende befaling: »Sælg alt, hvad du har, og del det ud til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!« (Luk 18:22).

For mange af os er det en lige så hård prøve at skulle aflægge vore dårlige vaner og verdslige tanker, så vi uden indre konflikter og hindringer kan hengive os til Herrens værk.

Må vores liv som Kristi sande disciple afspejle hans eksempel. Må vi påtage os hans navn og stå som hans vidner til alle tider og på alle steder (se Mosiah 18:9). ■

Udsendte missionærer

KØBENHAVNS STAV

FOTO: ANDERSEN

Søster Hanna Duus Andersen
Arizona Mesa Mission
1871 East Del Rio Drive
Tempe
AZ 85282-2822
USA

FOTO: ANDERSEN

Ældste Daniel Als Anderson
England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham – Cheshire
WA14 1NU, England

FOTO: JAKOBSEN

Ældste Emil Jacobsen
England London Mission
64-68 Princes Gate
Exhibition Road
South Kensington
London SW7 2PA
England

FOTO: JAKOBSEN

Søster Kristina Nybo Jakobsen
Salt Lake Temple Square Mission
50 E. North Temple St.
Salt Lake City
UT 84150-106, USA

FOTO: JEPSEN

Ældste Troels Jepsen
Idaho Boise Mission
270 Sunrise Rim Road
Suite 220
Boise
ID 83705
USA

FOTO: JOHANSEN

Kirsten og Willi Bloch Johansen
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Københavns Stav
Nitivej 8
2000 Frederiksberg

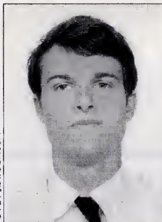

FOTO: JØRGENSEN

Ældste Troels Jørgensen
Sverigesmissionen
Box 2087
S-183 02 Täby
Sverige

FOTO: LARSEN

Ældste Kasper Frigast Larsen
Italy Milan Mission
Via Gramsi 13/4
20090 Opera (MI), Italien

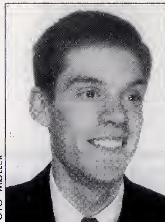

FOTO: MØLLER

Ældste Mark Niels Møller
Arizona Tucson Mission
1840 East River Road, # 102
Tuscon, AZ 85718, USA

FOTO: MEILSØE

Kirsten og Per Meilsøe
Den Danske Mission
Borups Allé 128, 1. tv.
2000 Frederiksberg

FOTO: PAULSEN

Ældste Jørgen Paulsen
Greece Athens Mission
Panayias Eleftherotrias 9
145 63 Kifissia
Athen, Grækenland

ÅRHUS STAV

FOTO: ANDERSEN

Knud og Nunne Andersen
Templet i København
Priorvej 12
2000 Frederiksberg

FOTO: ILSKOV

Hans Jørgen Ilskov
Dublin Ireland Mission
The Willows, Finglas Rd.
Glasneven, Dublin 11
Irland

FOTO: ILSKOV

Ole Ilskov Nielsen
Leeds England Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth
Leeds LS18 5AZ
England

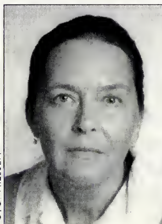

FOTO: NIELSEN

Carla Nielsen
Paris France Mission
23 Rue Du Onze Novembre
F-78110 Le Vesinet
Frankrig

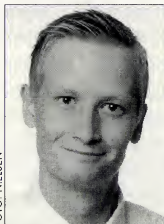

FOTO: NIELSEN

René Nielsen
Den Danske Mission
Borups Allé 128, 1. tv.
2000 Frederiksberg

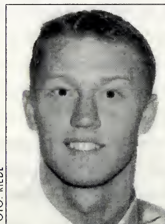

FOTO: RIEDL

Brian Riedl
Franfurt Mission
Kurfürstenstrasse 60
60486 Frankfurt am Main
Tyskland

Aron Birk
Den Norske Mission
Bærumsveien 373
1306 Gjettum
Norge

Camilla Frederiksen
London South Mission
West Park Road
Newchapel, Surrey RH76NB
England

Poul Poulsen
Greece Athens Mission
Panayias Eleftherotrias 9
145 63 Kifissia
Athen, Grækenland

Tid For Unge, en fantastisk uge

Den 26.-31. juli 2004 mødte ca. 300 danske og svenske unge op til et fantastisk ungdomsstævne, Tid For Unge! Stævnet blev holdt på Benløse Skole nær Ringsted, og det var omtrent alle unge mellem 14 og 18 år fra Malmö, Göteborg, Århus og Københavns Stav, der deltog!

Som noget af det første fik vi en TFU – Tid For Unge – mulepose med T-shirt, CD og Gordon B. Hinckleys bog »Way To Be«, som blev helt specielt oversat til dansk og svensk i anledning af TFU!

Aktiviteter

I løbet af ugen blev der holdt klasser om formiddagen, workshops om eftermiddagen og mange andre spændende ting, der både var med til at styrke vores vidnesbyrd og vores nye og gamle venskaber! En af workshopperne var med Tomas Kofod, som fortalte om livet som medlem og professionel skuespiller! Det var meget spændende og meget åndeligt opbyggende! Han fortalte om, hvordan han gang på gang er blevet hjulpet med mirakler, og hvordan det har resulteret i, hvem han er i dag! Han fortalte også om, hvordan det var at spille Kristus i filmen »The Testament«, og hvordan det har opbygget og styrket hans vidnesbyrd utroligt meget!

Han sagde følgende på et tidspunkt under workshoppen: »Vor himmelske Fader ser ikke nogen glæde i at se os lide, græde og have det svært. Men hvis det er nødvendigt for, at vi skal blive som ham en dag, så lader han det ske! Og hvis han ikke lod det ske, ville han ikke være nogen elskende himmelsk Fader!«

Udover Tomas Kofods workshop var der også workshops som breakdance, sport, drama, sang, musik, band og dans!

Alle deltagerne var fordelt ud over skolens klasseværelser med ca. 20-25 unge i hvert klasseværelse. I et klasseværelse boede både danskere og svenskere, og gruppen i klasseværelset havde navn efter en profet. I de grupper havde man morgen- og aftenmøder og hyggelige stunder sammen. Hver gruppe havde to »counselors«, der fungerede som ens ledere og rådgivere i ugens løb. De var alle unge ugifte voksne under 28 år, for så havde vi nogen, der vidste, hvad vi snakkede om, da det jo ikke var så lang tid siden, de selv var teenagere.

Der var »samstuds-grupper« (studere sammen med grupper), som består af en pige- og en drengegruppe. Der fik man hver morgen et rigtig dejligt åndeligt budskab af counsellorerne på skift.

Mandag, tirsdag og onsdag aften var der fest, hvor der blev danset, sunget, hygget og snakket.

Filminstruktør fra Hollywood

Torsdag eftermiddag kom en Hollywood-instruktør, Keith Merrill, der også har instrueret bl.a. The Testament. Han har to gange været nomineret til en Oscar og vundet én gang. Han holdt en tale om, hvordan det var at lave film og specielt kirkefilm, og om hvilke oplevelser der var igennem det. Han fortalte også om, hvordan han og hans familie var til store arrangementer og prisuddelinger, og hvordan han havde mødt mange store skuespillere som for eksempel Julia Roberts, Mel Gibson og Tom Cruise.

Fireside og fest

Vi fik besøg af søster og ældste Hafen fra områdepræsidentskabet. De holdt en meget åndeligt opbyggende fireside, hvor de snakkede om fremtiden, at sætte et mål og kæmpe for at nå målene.

Vi hørte en lille koncert med en dygtig sanger fra USA, søster Kapri Merrill, og hun sang om sit vidnesbyrd.

Vores vidnesbyrdmøde var godt og meget åndeligt. Vi tror, det rørte alle. Det varede i tre timer, og flere gange var der kø på op til 25 personer. De fleste var grædende drenge. Det var dejligt at se, hvor åndelige de kan være.

Fredag aften var der gallaaften. Vi kom alle i fint tøj. Drengene skulle vælge deres borddame, som de skulle være gentleman for, imens vi spiste. Vi fik flæskesteg og kartofler

FOTO: JØRGEN WARNSDORFF

Deltagerne i Tid For Unge.

med brun sovs. Den første dans skulle være med sin bordpartner, og derefter dansede vi i flere timer. Det var rigtig sjovt.

Det samlede indtryk var, at det var en helt fantastisk uge. Vi fik mange nye venskaber, og vi fik styrket dem, vi havde i forvejen. Der var en tilpas fordeling mellem åndelige og ikke åndelige aktiviteter, og programmet var spændende og spækket med gode aktiviteter. ■

Louise Paulsen, Frederiksberg Ward og Charlotte Jensen, Esbjerg Ward.

Zions lejr på mark ved Næstved

Vi havde aldrig troet, at der kunne falde så meget regn på én uge, og at vi alligevel kunne have det så hyggeligt, trods regnvejret!

Den første uge i skolernes sommerferie 2004 var der lejr for de unge piger i hele Københavns Stav.

Lejren fandt sted på en mark, som vi havde lånt af vores UP stavsleder Yvonne Lundahls forældre. De boede på en gård tæt ved, så da det regnede allermest, og vi ikke selv kunne lave mad over bål, fik vi husly og varm mad. Det er vi meget taknemlige for.

Alle de seks enheder, vi var i år, havde hver vores lille lejr. Den bestod for de flestes tilfælde af telte, selvbygget bord og køkkenbord med bænke af rafter, bålplads, tørresnor, fedtefælde, jordkøleskab, skraldespand, brændehugningsplads og flag eller banner.

Hver morgen kl 7.30 blev der truttet til morgensamling på den fælles bålplads. Søvndrukne og indhyllede i soveposer og tæpper samledes alle 60 piger og lyttede til ledernes kloge ord! Vi skiftedes til at holde morgensamlingen og komme med åndelige budskaber.

Det er en tradition, at man på UP lejrene har en hemmelig veninde, som man så er ekstra sød ved og giver små gaver og breve i ugens løb – uden at hun ved, hvem man er!

Lejren lå lige ned til Susåen, så der var god muglighed for at sejle i kano. Det udnyttede vi godt, tre og tre ad gangen.

Onsdag aften var det Skt. Hans aften, og vi blev allesammen samlet for at høre biskop Østergaard fra Roskilde Ward holde en rigtig god tale om, at man som ung pige skal leve sin drøm ud! Der blev hygget,

FOTO: LINDA KORSGAARD

De unge piger varmer sig omkring bålet.

snakket og stegt marshmallows. Vi havde inderligt bedt om, at det måtte holde tørvejr hele aftenen, så vi kunne få en hyggelig aften med et flot bål! Gud hørte vores bønner, for der var tørvejr hele aftenen, lige indtil vi skulle i seng!

Vi afsluttede lejren med et vidnesbyrdsmøde, hvor alle havde mulighed for at bære deres vidnesbyrd! Det største budskab var, at godt nok havde vi aldrig haft så meget regn på en lejr før, men det gav os en masse nye venskaber og et godt sammenhold!

På hjemvejen var der nok tre ting, der fyldte os og vores ting mest. Trangen til et varmt og langt bad, mudder alle vegne og godt humør!

Vi glæder os til at være sammen med alle venner igen næste år og have en dejlig uge med nye venskaber og solskin. ■

Louise Paulsen, Frederiksberg Ward.

Århus fejrer 150 år

Fredag den 10. september 2004 var en mærkedag i Århus Ward. Denne dag var det nemlig præcis 150 år siden, de første missionærer kom til byen. Det skulle naturligvis fejres.

Vi havde længe set frem til denne dag, for flere søskende i wardet havde gjort en stor indsats for at gøre dagen så festlig som muligt.

Vi mødtes i kirken kl. 18, og dørene blev så åbnet til festalen, hvor der var flot pyntet – rigtig i mexicansk stil – og med alle bordene fyldt med blomster og farver. I midten af salen var der stillet et bord, farverigt som alt det andet i lokalet, og her blev der snart fyldt op med farverige, spændende og velduftende madvarer. De ca. 90 deltagere flokkedes omkring dette bord og nød de gode sager, der var forberedt til os.

I løbet af aftenen var der forskellig underholdning – squaredans, morsomme vitser og historier, sange sunget af Primary og konkurrencer. En dejlig og festlig aften. Der blev også taget et billede af de tilstedeværende medlemmer.

Naturligvis nød vi også det at være sammen, så snakken gik livligt.

Men det hele startede jo mange år før – præcis for 150 år siden, da de første missionærer kom til byen. De havde som så mange andre steder en hård start, men fik dog gang i arbejdet.

Århus gren blev organiseret den 10. september 1854, fire år efter de første missionærer kom til Danmark, og den har eksisteret lige siden. Den første leder var grenspræsident Mads Jensen. I en årrække var den en af de mest fremgangsrige og blomstrende grene i det skandinaviske område, og siden 1876 har den haft sin egen kirkebygning og virket som konferencecenter, idet byen også var hovedkvarter for Aarhus Conference.

I de 150 år Kirken har været i Århus, har den haft tre kirkebygninger. Den første blev opført af lokale hellige i 1876 og lå i Borupsgade 14. På skiltet står der »Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Forsamlingssal 2. sal.« I disse lokaler er man indtil 1904, hvor man flytter ind i nabobygningen Borupsgade 12. Denne bygning blev opført nogle år før af »Byggeselskabet til Opførelsen af Afholdshjem på Fredriksberg«.

Man gik straks i gang med at opfriske bygningen, så den kunne blive indviet.

Der blev bygget et dåbsbassin i kælderen, og ellers blev der lavet kontorer, køkken, en lejlighed til missionærerne samt naturligvis en sal til aktiviteter samt kirkesalen.

Vi, som har oplevet tiden i denne kirkebygning, tænker tilbage på mange aktiviteter og sociale oplevelser med gode søskende, som på et tidspunkt forlod byen og grenen for at søge nye udfordringer i Utah – og for at kunne leve nærmere templet og opdrage deres børn, hvor der var flere af deres trosfæller.

Kirkebygningen lå meget centralt, lige midt i byen, og på et tidspunkt blev den også noget nedslidt og ikke tidssvarende. Så i 1957 erhvervede kirken en byggegrund, som på det tidspunkt lå i udkanten af byen, og som mest af alt lignede en brakmark. I 1958 stod kirkebygningen færdig, og vi flyttede dertil og var naturligvis glade for vores nye kirkebygning.

Der stod skrevet meget om denne bygning i avisen. Bl.a. var der en artikel, hvori overskriften var: »Mormonernes kirke i Århus åbnes«. Kirken har kostet 620.000 kr. og får

FOTO: JESPER ANDERSEN

Medlemmerne af Århus Ward forsamlet uden for deres kirkebygning ved 150-års jubilæet.

dåbsværelse med bassin og ungdomslokale til dans.

I anledning af jubilæet lavede bror Jørn Holm Bendtsen en udstilling, der viste og fortalte om bl.a. slægtshistorisk center og spejde rarbejdet, som for en del år siden var en stor del af grenen/wardet, samt personligheder, som har sat deres spor i årene der er gået.

Der er også en bog på vej, som fortæller en masse om, hvad der er sket gennem årene – både det historiske og de aktiviteter, der har fundet sted i kirken i Århus gennem de sidste 150 år.

Det er spændende og nostalgiske ting, der er kommet frem.

Vi er taknemmelige for evangeliet og for vores vidnesbyrd, og fordi vi har mange gode oplevelser og minder om årene, der er gået. ■

Kirsten Bokhonko,
Århus Ward.

Følger vi Himlens første lov? Lydighed!

Når biskopper og grenspræsidenter bliver spurgt om, hvordan det går i deres menighed med det slægtshistoriske arbejde, hører man ofte svaret: »Det går bare fint!«

Desværre er det bare sådan, at dem, som de hører, er de medlemmer, der enten er computer-aktive eller medlemmer, der virkelig går ind for forskning eller er ivrige tempelbesøgende.

Der er en gruppe, man ikke hører – gruppen, som enten ikke rigtig har fået begyndt på deres anetavle eller har en stor del navnekort, som der er udført tempelordinancer for, men overhovedet ikke er sorteret i noget system!

»Maren ude i kæret« kalder jeg dem, det kan dog være alle kategorier af medlemsskaren: Højrådsmedlemmer, biskopper ikke undtaget.

Der har på verdensplan været en undersøgelse i Kirken, hvor man fandt ud af, at mere end halvdelen af medlemmerne enten ikke havde påbegyndt deres slægtsforskning eller over årene blot havde plukket nogle tilfældige navne ud af deres aner.

»Jamen, hvad gør vi så ved det,« spørger man?

Ganske enkelt! Man giver *de* medlemmer en anetavle og otte familiegruppeskemaer, herpå skriver man som nr. 1 medlemmets navn og forklarer dem, hvordan de derefter tager en generation ad gangen og skriver på.

FOTO: RITA TAKLE

»Man behøver ikke være computerekspert for at kunne arbejde med ›FamilySearch‹, som nu kommer mere ind i vores hverdag,« siger Rita Takle.

Dette kan være en udmærket opgave for enten besøgslærerinder eller hjemmelærere. På denne måde får man lært, hvad der kræves af oplysninger, for at navnene kan godkendes til templet, inden computerlærdommene bliver hæftet på.

Skal der derefter forskes, sender vi så den lokale slægtshistoriske konsulent ud i hjemmet (siger håndbogen).

Lad dette blive et projekt i jeres menighed, så snart som muligt – inden alle ward og grene kommer på nettet, så bliver der nemlig meget andet, der skal læres.

Når nu, at vi er kommet så langt, at den lokale slægtshistoriske konsulent har været ude i hjemmet og fået styr på tingene, så kan hun, hvis hun har tid, skrive skemaerne ind på computer for vedkommende. Selvfølgelig lærer man mest ved selv at gøre det, men mange ryster blot ved ordet computer, og derfor stopper de lige der.

Vil man nu sætte søskendekærligheden lidt på prøve, kunne man jo igen foreslå, at besøgslærerinder eller hjemmelærere gør dette stykke arbejde – måske har medlemmet selv computer og trænger blot til lidt hjælp.

Noget, som mange ikke er klar over, er, at den mest korrekte måde at sende navne til templet er, at man *kun sender de navne, hvor man kan skrive slægtskab ved, til indsenderarkivet* – resten sendes til tempelarkivet! (Disse kort kommer meget hurtigere igennem end tidligere!)

Når man bestemmer sig for at tage til templet, så bring *aldrig* flere navne med, end du selv, din familie eller dine venner fra wardet kan udføre ordinancer for i den periode, hvor I er i templet – og husk altid at hente jeres navnekort på kontoret inden afrejsen fra templet.

Hvis man har aftalt derhjemme eller i wardet med nogen, der vil hjælpe ved næste besøg i templet, kan man diskret give sine navnekort til dem ved ankomsten til templet. Det er dog bedst at gøre det inden ankomsten til templet!

Mange har desværre sammenblandet ønsket om at sende navne til templet, så ens egen slægt kan få de samme vigtige ordinancer, som vi selv har modtaget – med slægtsforskning som hobby, hvor det ofte er en konkurrence om at finde så mange som muligt.

Alt for mange sender navne som Jens og Mrs. Jens til templet. Det er længe siden, at denne praksis blev afskaffet!

En anden uheldig praksis, som man bør undgå, er at indsende navne, hvor man blot har skrevet et »abt.« ud for årstal og »... Danmark«. Man kan bruge et omtrentligt årstal, når man i det mindste har alle navne og ved, hvor begivenheden har fundet sted. Alt for mange udfører ikke blot dobbeltarbejde for deres slægt, men op til 7-8 gange, fortæller Bengt Svedjot, fra Frankfurt, som er leder af Kirkens slægtshistoriske arbejde i Europa, når han kommer til møde i Århus for de slægtshistoriske konsulenter. Årsagen er ofte, at alt for mange sender samme navn ind uden fyldestgørende oplysninger.

Husk så endelig også, at du inden din diskette sendes til templet (meget gerne flere dage før du selv ankommer), skal rundt om et slægtshistorisk center for at klargøre navnene ved hjælp af programmet TempleReady. På centret vil der være medarbejdere, som med glæde vil hjælpe dig. Husk at få taget en ekstra kopi, som du selv tager med til templet, hvis den indsendte diskette er blevet beskadiget ved forsendelsen.

Lad os sammen følge de regler, der er lagt for dette vidunderlige arbejde, så vi alle kan tage til templet med en god følelse og mærke Åndens indflydelse – både for os selv og for de af vore forfædre, der er gået forud. ■

Rita-Margrethe Takle,
Slægtshistorisk konsulent.

25781 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)